

Heinrich Müller

**Rector Universitatis Rostochiensis Henricus Müller/ Theol D. & Prof. Ordinar. ad
Lessum funebrem Quem Viro ... Johanni Quistorpio, Theologo Doctori & Profess.
... Marito suo desideratissimo Vidua moestissima Hodie in Templo Mariano
adornatum expetit Omnes Academiae cives sedulo serioque invitat : P.P. IV
Ianuar. An. M. DC. LXX. sub sigillo Rectoratus**

Rostochii: Kilius, 1670

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn776780972>

Druck Freier Zugang

Müller, H.,
in
J. Qvistorp.

Rostock. 1670.

in 2 unvollständigen Abdrücken.

Das Palte Programm
in 2 nachfolgenden Abänden.

RECTOR
UNIVERSITATIS ROSTOCHIENSIS
HENRICUS

Müller /

Theol. D. & Prof. Ordinar.
ad Lessum funebrem

Quem
VIRO

MAGNIFICO, *Plurimum Reverendo, Amplissimo
& Excellentissimo*

DN. JOHANNI
QVISTORPIO,

Theologo Doctore & Profess. celeberrimo,
Facultatis suæ SENIORI & ad Div. Jacobi Pastori me-
ritissimo, in ipso eheu! RECTORATV ACA-
DEMICO acerbissimo funere merso,

Marito suo desideratissimo

Vidua moestissima

Hodie in Templo Mariano adornatum expetit

Omnes Academiae cives sedulo serioque invitat

P. P. IV Januar. An. M. DC. LXX. sub sigillo Rectoratus

ROSTOCHII, Typis JOHANNIS KILII, Universi. Typogr.

AUGUSTINUS

ad frat. in Eremo serm. post. 197.

Dilectant omnes, loquantur cuncti: surgat venerabilis Pater Adam cum omnibus filiis suis & uno ore loquantur, num in hac vita *gaudium* habuerint sine dolore, *pacem* sine discordia, *quietem* sine metu, *sanitatem* sine infirmitate, *lumen* sine tenebris, *panem* sine luctu, *risum* sine fletu,
MISERERE NOSTRI
DOMINE!

Hoc nobis igitur post acerbissimum B. LINDEMANNI nostri obitum sperandum erat, ut, quum adhuc maderemus lacrimis, novus nos mœror opprimeret, capitalior longè feriret plaga, & eximium illud ecclesiæ, eximium Academiæ lumen QUISTORPIUS exstingueretur? ô infelicissima in-euntis anni initia! ô fara inclementissima! Quibus enim lacrymis, quibus, quibus, inquam, lacrimis & Academiæ nostræ & Ecclesiæ perquam miserabile fatum deplorabimus? quâ tandem voce dolorem nostrum edifferemus? JOHANNES QUISTORPIUS (ô afflictissimas vices nostras!) JOHANNES QUISTORPIUS, Antistes ille, ille Doctor ductorve noster mortuus est, in quo præcipuum decus, quin & ipsum suum caput Academia, firmissimum fulcrum Ecclesia, Conventus sui directorem sacer Doctorum ecclesiasticorum Ordo, Pastorem vigilantissimum Parochia Jacobæa, tota civitas deprecatores apud Deum amisit ardentissimum. Equidem quid ex isto Viri Optimi obi-

raugurandum nobis sit, nescio. Dicam tamen quod
sentio. Solent talium ecclesiarum columnarum ruinæ omni-
na esse publicarum cladum. Et videtur id prævidisse,
quin & præfagiisse B. NOSTER, qui dum publicas ha-
buit de egressu Lothi ex Sodomâ Conciones, ipse hâc
mundi Sodomâ egreditur, exitu suo exitium immine-
re præfractis Verbi divini contemtoribus apertissimè
in dicans. Verendum certè ne ex tam ubere Doctorum
messe, quibus nos hæctenus beavit DEVS, tenue re-
linquatur spicilegium. Nostrum ergò est extertum,
hoc divinæ vindictæ flagellum deprecari, & quod uni-
cum miseris superest, ut divinam bonitatem seriâ vitæ
emendatione nobis mage reddamus propitiam, enixè
contendere. Sed quanto Viro exlequias hodiè ituri
simus, prolixius nunc explicabimus, telam ætatis o-
mnem retexturi. Natus est *à mangéims* heic loci anno
Christi M. DC. XXIV. d. 3. Febr. Patrem habuit Vi-
rum de Ecclesia hac & Academia meritissimum, B.
DN. JOHANNEM QUISTORPIUM, Doctorem
Professoremque Theologum longè celeberrimum,
Facultatis suæ, dum viveret, Seniore & Ecclesiæ Præ-
sulem gravissimum, Pastorem itidem Marianum vigi-
lantissimum. Matrem præclari generis & rarissimarum
virtutum fœminam, BARBARAM Dohmans. Proa-
vum Paternum JOACHIMVM Quistorp / Civem ho-
nestissimi nominis; proaviam paternam CATHARI-
NAM Durrachts / & ipsam optimam fœminam, Proa-
vum

vum maternum Virum Amplissimum, DN. STEPHANUM Dohman/ Senatorem Osnabrugensem, Practicū felicissimum & civitatum Anseaticarum Syndicum, Proavia maternam Alheit App. Ibaums / singulare matronarum decus, Protenus ac lucem adspexisset Beatus noster, princeps parentum cura fuit, uti sacris continuo initiaretur, & qui de carne caro natus erat ex aqua & spiritu renasceretur filius Dei hæresque vitæ æternæ. Proxima huic in fingendo eximiè formandoque filio collocata est, Puer privatis Præceptoribus, Viris perquàm literatis, & instituendæ juventuti natis propemodū (quos inter facile primus fuit excellentissimæ eruditionis Vir, DN. JOH. CHRISTOPHORUS Hauswedel / Ictus celeberrimus, & Serenissimorum Ducum Meklenburgicorum Judicii Provincialis h. t. VICE PRÆSES Eminentissimus, Fautor noster honoratissimus) traditus, pro docilitate ingenii, quod egregium nactus, brevi ita profecit, ut B. Parentis iudicio dignus habitus sit, qui Anno M. DC. XLI. mitteretur in Academiam Gryphisvaldensem, in qua per annum & menses aliquot subsistens, mirum, quantâ animi alacritate, quâ contentione per omne literarum, inprimis Philosophicarum, genus fuerit grassatus. Mox jussu Parentum redux in patriam Philologos, Philosophosque nocturnâ versavit manu, versavit diurnâ, tantosque in illo studiorum genere fecit progressus, ut anno M. DC. XLV, cum viginti duorum esset

esset annorum, laureâ Philosophicâ, bonis quibusvis
ac doctis adplaudentibus, solenniter ornaretur. Hinc
Gedanum missus, cum Viropi. Reverendo, Amplissi-
mo & Excellentissimo, DN. D. ABRAHAMO CA-
LOVIO, tunc temporis Gymnasii Gedanensis Re-
ctore, nunc in Vniversitate Witebergensi Professore
Theologo primario, Thorunium ad Colloquium Cha-
ritativum à Potentissimo Polonorum Rege indictum,
ivit. Thorunio Regiomontum deveniens Theologo-
rum illius loci celeberrimorū DN. D. BEHMII, DN. D.
MISLENTÆ & DN. D. DREIERI in informatione usus
in studiis Theologicis indies magis magisque profecit.
Anno M. DC. XLVI. Hafniam visitans Danorum il-
lum decantatissimum Theologum DN. D. BROCH-
MANNUM non sine ingenti studiorum suorum fru-
ctu solerter audivit. Posthac reversus ad suos jam tum
incepti Patriæ suæ ornamento esse. Præses enim ipse
sub Moderamine Venerandi Theologi B. DN. D.
COTHMANNI, disputationes sex *de Sacrosancta Scri-
ptura* publicè exhibuit, accedentibus etiam aliis, in pri-
mis *de Tempore ante-diluviano* Chronologicis. Has de-
fendendo cum officii sui præclare sategisset, tantum
apud Patres Academicos inclaruit, ut ipsi profiteri
publicè Mathesin permissum fuerit. Constitutum
erat, visitare Bataviam. Itum ergò Hamburgum. Vi-
sus auditusvè est famigeratissimus tunc temporis Ma-
thematicus, DN. D. JÜNGIUS. Hinc per Frisiam
Orien-

Orientelem devenit in Belgium. Visitatæ illustres
Academiæ Groningensis, Franekerana, Ultrajecti-
na. Præ aliis electa Leydensis (nunc per morbum,
Epidemicum, pestis, ut volunt, prodromum; desola-
ta eheu! & vix umbra Academiæ) in quâ per semian-
num subsistens **NOSTER** privatim docendo
multorum sibi favores conciliavit, ad eò ut ipsæ etiam
Comitum Hagæ eum vocarint, & Nobili cuidam,
ADRIANO à Düncken / ad studia illius vitamque
regendam præfecerint. Quâ provinciâ tam strenuè
fideliterque functus est, ut jussus fuerit cum Nobili
illo in Galliam ire Angliamve. Sed visum aliter summo
rerum omnium moderatori Deo, qui Parentem, non
sine ingenti totius Provinciæ cordolio, derepentè
extrinxit. Redeundum ergò fuit **BEATO** nostro in
patriam, in primis cum urgeretur reditus à Patriæ Pa-
tribus, Academiæ Compatronis amplissimis, ipsum
ad Professionem Theol. evocantibus, quam tamen,
nisi prius salutatis celebrioribus Germaniæ Aca-
demiis, Juliâ, Lipsiensi, Jenensi, Witebergensi, Erfur-
tensi, adire noluit. Factum eopse tempore, uti per
discessum incomparabilis hujus Academiæ & Ecclesiæ
luminis, **B. DN. D. JOACHIMI LUTKEMAN-
NI**, Theologi æternâ memoriâ dignissimi, Archi-
diaconatus templi Jacobæi vacuus redderetur, cui
BEATUS NOSTER, volentibus sic fati, ritè
præfectus est. Alius tunc expendens secum, quod

εἰς ἀνὴρ ἰδίαις ἀνὴρ, cœlo sic disponente, connubiali foedere sibi junxit Virginem floridissimam, SOPHIAM, Viri Nobilissimi, Amplissimi, & Consultissimi DN. NICOLAI Scharffenberges/J. U. Doctoris, Potentissimi Daniæ atque Norvvegiæ Regis CHRISTIANI IV. beatiss. mem. Consilarii & Urbis nostræ Consulis, filiam, nunc Viduam moestissimam, quam ipso illo die quo Theologiæ DOCTOR renunciatus est publicè, domum duxit. Conjugium hoc fuit in annos XX. pacificum & usque eò fecundum, ut decem inde utriusque sexus liberi in hanc mundi scenam prodierint, filii sex, JOH NICOLAUS, Theol. Studiosus, THOMAS, STEPHANUS, BERNHARD BALTHASAR, JOHANNES & THEODORUS quatuorvè filia, SOPHIA, BARBARA, ANNA MARIA, CATHARINA. Quatuor horum teneriori statim ætate celo redditi, reliqui adhuc superstitant & unâ cum matre desolatissima insperatum desideratissimi Parentis excessum acerbissimè deplorant, quos dulcissimo suo solamine PUER NOBIS NATVS & FILIUS DATVS NOBIS celitus reficiat! Ceterùm erat noster hic BEATUS ANTISTES Theologi veri typus & exemplar, in administrandis functionibus tam Academica quam Ecclesiastica fidelis, in docendo solers & assiduus, in vitâ pius. Hoc namque laborabat unicè, ut doctrinæ suæ & vitæ ratio concineret

cineret, nec unquam præciperet aliis, quod non ipse prior exemplo suo firmaret. Ita enim reputabat, aut non docendum, aut moribus docendum esse, egregiè memor illius Hieronymi ad Nepot. *Ne confundant opera sermonem tuum, ne cum in ecclesia loqueris, tacitus quilibet respondeat, cur ergò hæc, quæ dicis, non facis?* In concionando non tam verba, quàm fulmina spargebat, si quando vitia configenda hominum, si taxandæ vanitates mortalium, si inculcandum mentibus, quanta indignatione in publica scelera Deus ardeat. At verò putasses nectaris fontes favosque mellis ab ore ejus dimanare, sicubi prompta spes veniæ ostendenda pœnitentibus, sicubi divinæ thesauri misericordiæ recludendi essent. In precibus pro restauratione Zionis ad Deum fundendis assiduus erat & adversus rupturas excellens propugnaculum, quod vel testantur PIA VIRI DESIDERIA, Tractatulus bonis omnibus approbatissimus. In perferendis injuriis moniti, quod dedit Chryostomus homil. V. in Matth. oper. imp. *In propriis injuriis patientem esse laudabile est, injurias autem Dei dissimulare, impium est*, observantissimus erat. Beneficus insuper in pauperes & inserviendi studio ergà quævis opis indigos luculenter conspicuus, ut, si PATREM eum vocitasses PAVPERVM, errasses minimè. Quid nunc

B

de

de summa Viri comitate, quid de singulari
dicam modestia? quæ tanta fuit in eo, ut pro-
pterea etiam ab exteris multum æstimaretur;
Fecit illa, ut ab Illustrissimo Comite Olden-
burgensi b. m. evocaretur ad Superintenden-
tiam Delmenhorstianam. Fecit, ut antè bien-
nium à Serenissimi Principis ac Domini, DN.
CHRISTIANI LVDOVICI, Ducis Meklenbur-
gici, &c. &c. Domini nostri clementissimi Consi-
liariis de suscipiendo Præfulatu Parchimensi solli-
citaretur. Fecit denique, ut non ita pridem à Se-
renissimo Principe ac Domino, DN. GVSTAVO
ADOLPHO, Duce itidem Meklenburgico, &c.
&c. Dominoque nostro clementissimo Ephora-
tuzi Neobrandenburgensi gratiosissimè destina-
retur. Quastamen vocationes amore Patriæ, cui
potius quam aliis natum sese datumque arbi-
trabatur, modestè declinabat. De morbi, quo
decubuit, tandemque decessit *Vir longiori vitâ
dignissimus*, genere, non est quod commentemur
prolixius. Audiendus potius, qui curando adhibi-
tus fuit Medicus Experientissimus DN. D. SEBA-
STIANVS WVRDIGIVS, Collega noster &
Amicus conjunctissimus, ità hac de re scribens;
*Principium morbo dederunt dolores colici, quos im-
mediatè secuta est commotio humorum, s. potius spi-
rituum,*

ritium, quæ causa fuit febris. Ea conjuncta habuit
varia symptomata, cum primis vigilias, anxietates, in-
quietudines, jectigationes, quæ hanc obscure cor & vi-
talia esse oppressa insinuarunt. Remittere quidem se-
mel atque iterum visa fuerunt jam dicta symptomata,
præter tamen omnem expectationem accessit faucium,
tonsillarum & linguæ inflammatio, excoariatio, quæ
adhibitis debitis remediis & medicamentis etiã eva-
nuere quidem, crebra tamen & concatenata animi de-
liquia, in corpore ceteroquin imbecilliori, facultatem
vitalem exhaustam esse demonstrarunt. Singulis enim
diebus aliquoties recurrabant, flammam itaque vitalem
paulatim extingui docuerunt. Tandem vigiliã Nati-
vitatæ Christi, exhaustis omnibus viribus, piè &
placide in Domino obdormivit. Antequam tamen
obdormiret, vocatus est Confessionarius, Vir
adm. Reverendus & Amplissimus, DN. ENO-
CHVS SVANTENIVS, S. S. Theol. Doctor
&c. Collega multum honorandus, qui & confor-
tavit solamine ægrotum, & ultimo insuper, quod
est Corpus & Sanguis Servatoris nostri Jesu Chri-
sti, munivit viatico. Quo munitus, cum indies
magis magisque dilaberentur vires, accersitis li-
beris, postquam instillasset animis eorum egre-
gia monita, non sine amarissimis lacrymis valedi-
xit. Tandemq; d. 24 Decembr. inter adstantium
preces, ipse aliquoties suspirans, Cupio dissolvi &
esse

esse cum Christo, item, Vater in deine Hände befehlt
ich meinen Geist / placido & beato obitu, quasi
somno consopitus, expiravit, postquam cadu-
cam hancce atque miseram vitam 45. ferè annis
perpessus esset. Tenet ille jam terram manibus,
profectusque in portum coronat navem, discrimi-
nibus defunctus omnibus, omnibꝫ; periculis,
quæ nos exercent indies. Ridet nunc in coelstriũ-
phos inter positus angelicos per plurimos quos
habuit in terris olores famæ que suæ rotores pesti-
mos. Fulget ibi inter Doctores justitiæ, ut splen-
dor firmamenti, fulgebitque per infinitas seculo-
rum myriadas. Tu, benignissime DEVS, mise-
rere ecclesiæ Tuz agonizantis eheu! & tantum-
non expirantis. Solare viduam mœstissimam,
& orphanos destitutamque præsidio ætatem tibi
habero commendatissimam. Vos verò; Cives
Academici, reliquias Rectoris (qui fuit eheu!) ve-
stri solenni more hodiè componendas frequen-
tes comitamini. Quod ut faciatis ipsa vos postulat
pietas, (quæ tum demum perfecta est, quando
benè-meritis Viris, quâcunq; possumus ratione,
referimus gratiam, & quos vivos coluimus,
mortuos vel maximè veneramur) & nos
monemus atq; obtestamur sedulò.

Convenietur in æde D. Jacobo sacra
post horam primam.

Rector

rituum, qua causa fuit febris. Ea c
varia symptomata, cum primis vigilia
quietudines, jectiones, quae hanc
talia esse oppressa insinuarunt. Rem
mel atque iterum visa fuerunt jam di
præter tamen omnem expectationem
tonillarum & lingua inflammatio,
adhibitis debitis remediis & medicam
nuere quidem, crebra tamen & conco
liquia, in corpore ceteroquin imbecillio
vitalem exhaustam esse demonstrarunt
diebus aliquoties recurrebant, flamma
paulatim extingui docuerunt. Tandem
vitatis Christi, exhaustis omnibus
placide in Domino obdormivit. An
obdormiret, vocatus est Confes
adm. Reverendus & Amplissimu
CHVS SVANTENIVS, S. S.
&c. Collega multum honorandus
tavit solamine ægrotum, & ultim
est Corpus & Sanguis Servatoris
sti, munivit viatico. Quo munit
magis magisque dilaberentur vir
beris, postquam instillasset anin
gia monita, non sine amarissimis
xit. Tandemq; d. 24 Decembr. int
preces, ipse aliquoties suspirans, (

abuit
s, in-
& vi-
m se-
mata,
cum,
, qua
neva-
ni de-
tem
emim
talens
Nati-
ie &
amen
Vir
NO-
ctor
nfor-
quod
Chri-
ndies
tis li-
egre-
ledi-
um,
vi &
esse